

Partea 1: Împăcarea (continuare - 3)

Cuprinsul

Adorarea adusă Autorului împăcării (Romani 5.8-11).....	1
„Împăcați unii cu alții într-un singur trup” (Efeseni 2.11-22).....	3

Adorarea adusă Autorului împăcării (Romani 5.8-11)

Romani 5.8-11: Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.

Pe de o parte, aceste versete ne arată cine am fost noi: vrăjmași ai lui Dumnezeu. Ca atare, nu doream să avem nimic de-a face cu Dumnezeu și nu aveam sentimente sau gânduri bune față de Dumnezeu. Așa că Dumnezeu a făcut pasul către noi - „pe când eram noi încă păcătoși ... pe când eram vrăjmași” (versetele 8,10) - și L-a dat pe Hristos, Fiul Său, pentru a face posibilă împăcarea prin moartea Sa. Dar aceste versete ne arată, de asemenea, că noi suntem deja împăcați și putem ști aceasta. Nu trebuie să așteptăm până ajungem la scaunul de judecată al lui Hristos pentru a ști ce fel de relație avem cu Dumnezeu, ci Dumnezeu vrea ca noi să știm acum că suntem împăcați. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, scrie din nou în versetul 11: „Prin Isus Hristos am primit acum împăcarea”.

După cum am menționat, noi nu suntem acum readuși la starea de inocență în care se afla Adam; mai mult, am fost aduși la Dumnezeu în așa fel încât am ajuns să-L cunoaștem pe Dumnezeu ca fiind un Dumnezeu al dragostei (Romani 5.8). Cândva era vrăjmășie în inimile noastre. Dar acum dragostea lui Dumnezeu este chiar „turnată în inimile noastre” (Romani 5.5). Dragostea lui Dumnezeu era gata să se arate vrăjmașilor în cel mai mare Dar, pe care dragostea îl putea face: ea nu putea să se dovedească mai mare decât dându-Și propriul Fiu să moară pentru vrăjmași. Iar această dragoste este atât de mare, încât vrea și poate să pună capăt oricărei vrăjmășii din inimile noastre.

Dar moartea Fiului nu era doar o *dovadă* a dragostei, ci și singurul *mijloc* care putea înlătura toate obstacolele din calea împăcării noastre într-un mod complet drept, și anume prin ispășirea păcatelor și prin judecarea vrăjmășiei noastre. Ca o consecință inevitabilă a împăcării, oamenii care au fost aduși într-o astfel de relație de dragoste printr-o lucrare atât de minunată vor fi, de la sine înțelese, salvați și de toate relele și

pericolele acestei vieți.¹ Aceasta are loc prin viața lui Isus, care a triumfat asupra morții și pe care El o trăiește acum pentru a ne ajuta: „De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7.25).

Toate acestea înseamnă că acum ne lăudăm cu un astfel de Dumnezeu. Este atât de minunat că avem un astfel de Dumnezeu: „Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea ” (Romani 5.11). Cu alte cuvinte, această nouă relație cu Dumnezeu ne umple de mare admirație și bucurie și duce la închinarea care se revarsă, adusă lui Dumnezeu. Ce schimbare: în loc să-L urâm și să ne temem de Dumnezeu, acum suntem recunoscători și fericiți că avem un Dumnezeu atât de minunat! Vrăjmășia din inimile noastre a făcut loc dragostei. Versetul 11 din capitolul al cincilea marchează punctul culminant al Epistolei către Romani: nu ne mai gândim nici măcar la marele dar al împăcării, ci la Cel care a dat împăcarea (Dumnezeu) și la Cel prin care s-a produs împăcarea (Hristos)! Suntem plini de adorație și admirație pentru Dătătorul care a conceput un astfel de plan, un plan care depășește orice imaginație umană. El nu poate fi mai mare.

În Epistola către Coloseni, am cunoscut *partea lui Dumnezeu* cu privire la împăcare:

- Dumnezeu aduce creaturile, de fapt întregul univers, într-o stare în care *El Se poate bucura de ele*.

Aici, în Epistola către Romani, găsim *latura umană* a împăcării:

- Oamenii sunt aduși într-o stare în care ei se pot *bucura în Dumnezeu* și se pot simți confortabil în prezența Sa.

Atunci când inimile sunt umplute în acest fel, gurile se revarsă (compară Luca 6.45). Și atunci nu suntem doar recunoscători pentru lucrarea de pe cruce, ci ne bucurăm nespus să avem un Dumnezeu care a făcut un astfel de plan de împăcare și ne gândim la Cel care a realizat lucrarea de împăcare pe cruce: la Fiul Său.

Când vine vorba de baza *iertării* păcătoșilor, Scriptura vorbește despre moartea lui Hristos (Romani 5.8²). Pe de altă parte, când vine vorba de *împăcare*, ea vorbește despre moartea *Fiului lui Dumnezeu* (Romani 5.10³). Pe de o parte, aceasta ne arată măreția dragostei lui Dumnezeu, care este imboldul împăcării. Dumnezeu a dat ce a avut Cel mai mare și mai prețios, pe care Îl putea da: pe propriul Său Fiu Preaiubit. Pe de altă

---

¹ Vezi și capitolul «1 Timotei 4.10: „Păstrător al tuturor oamenilor”» din partea a 2-a - Împăcarea generală.

² «Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi» (Romani 5.8).

³ «Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său» (Romani 5.10).

parte, ni se reamintește totodată că în cadrul împăcării o relație de înstrăinare, o relație de vrăjmășie, este transformată într-o relație fericită de *filiație*, și anume, după modelul relației dintre Dumnezeu și Fiul Său. Pentru ca Dumnezeu să conducă „mulți fii la glorie” (Evrei 2.10), Fiul a trebuit să meargă în moarte.

„Împăcați unii cu alții într-un singur trup” (Efeseni 2.11-22)

Efeseni 2.11-22: De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos. Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduieli, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace; și ca să-i împăce pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia. Și, venind, a vestit Evanghelia: pace vouă celor de departe și pace celor de aproape. Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, într-un singur Duh. Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelie apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși, în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh.

În primul capitol din Epistola către Efeseni, Pavel ne prezintă taina: Hristos Își preia domnia asupra a tot ce este în cer și asupra a tot ce este pe pământ, și nu singur, ci împreună cu Adunarea Sa. Aceasta este atât de strâns legată de El, încât este numită „trupul Său”. În capitolul al doilea, Pavel descrie oamenii din care s-a format Adunarea: credincioși dintre iudei și dintre păgâni. Aceasta a fost o minune mare din două puncte de vedere: în primul rând, pentru că națiunile nu aveau niciun fel de relație cu Dumnezeu, deoarece ele erau

- „fără Hristos”
- fără drepturi - „înstrăinați de cetățenia lui Israel”
- fără relații - „străini de legămintele promisiunii”
- fără speranță - „neavând speranță”
- „fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12).

La aceasta s-a adăugat faptul că iudeii și națiunile erau în vrăjmășie unii cu alții. Legea făcuse o distincție clară între ei. Ambele părți trăiau după principii și obiceiuri complet diferite. Legea a reamintit în mod repetat lui Israel poziția sa privilegiată în fața lui Dumnezeu. Însă aceasta nu i-a condus la recunoștință; mai degrabă, i-a condus la o atitudine arogantă, care, la rândul său, a provocat disprețul din partea națiunilor. Acest dispreț a fost întărit de ipocrizia care era evidentă în Israel (Romani 2.24⁴). Vai

---

⁴ «Din cauza voastră este hulit Numele lui Dumnezeu printre națiuni» (Romani 2.24).

de oricine dintre națiuni care îndrăznește să intre în Templu! Ce teribilă revoltă populară a fost atunci când iudeii au crezut, în mod greșit, că Trofim efeseanul a intrat în Templu (Faptele apostolilor 21.27-34).

În timp, această vrăjmășie crescuse din ce în ce mai mult. În Faptele apostolilor 22 găsim un exemplu viu al aroganței iudeilor și al disprețului lor pentru națiuni. Când Pavel a vorbit despre faptul că Dumnezeu îl trimisese departe, la națiuni, „și-au ridicat glasul, spunând: «Ia de pe pământ pe unul ca acesta, pentru că nu trebuie să trăiască!» Și, pe când strigau ei și-și aruncau hainele și aruncau praf în aer, comandantul a poruncit să fie dus în fortăreață” (Faptele apostolilor 22.22-24). Citim că iudeii erau disprețuiți de romani, de exemplu, în Faptele apostolilor 18.2: „Claudiu poruncise ca toți iudeii să plece din Roma”.

Așadar, națiunile erau foarte departe de Dumnezeu. De aceea se pune marea întrebare: Cum au putut oamenii, care erau atât de departe de Dumnezeu precum națiunile, să se apropie atât de mult de Hristos încât să poată forma „trupul Său”? Și, pe de altă parte, cum au putut cele două grupuri (iudeii și națiunile), care erau atât de ostile și înstrăinate unul de celălalt, să fie aduse atât de aproape unul de altul, încât să poată forma *un singur* trup, o unire care nu putea fi mai strânsă? Ar putea fi o unire mai strânsă decât aceea de a fi „*un singur trup*” (Efeseni 2.16) și „*făcuți unul*” (Efeseni 2.14) și »*făcuți un singur om nou*” (Efeseni 2.15)? Pentru aceasta era nevoie să aibă loc o minune.

Dumnezeu a făcut această minune prin împăcare. Prin împăcare, păgânii dintre națiuni, care erau departe de Dumnezeu, „au fost aduși aproape” (Efeseni 2.13). Dar nu doar cei dintre națiuni au avut nevoie de împăcare, nu, și Israel a avut nevoie. Pentru că, deși Israel era aproape de Dumnezeu din punct de vedere al poziției sale, Domnul Isus a trebuit totuși să Se plângă: „Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15.8). Chiar și cei din Israel, care ar fi trebuit să facă parte din Adunare, din trupul lui Hristos, aveau nevoie de împăcare. Așa că Hristos „i-a împăcat *pe amândoi* cu Dumnezeu ... prin cruce” (Efeseni 2.16). Iar această apropiere este mult mai strânsă decât ar fi putut fi vreodată înainte, pentru că ea este „în Hristos Isus” (Efeseni 2.13).

Și acum are loc a doua parte a acestei minuni: Dumnezeu nu numai că îi împacă pe cei dintre națiuni și pe cei din Israel cu Sine, ci împacă și aceste două părți înstrăinate și vrăjmașe „*într-un singur trup*”, după ce a omorât vrăjmășia prin cruce. Căci Hristos a murit pe cruce și pentru această vrăjmășie și a luat-o cu El în moarte. Pe cruce, El a înlăturat și Legea pentru credincioși dintre iudei și dintre națiuni, care favorizase vrăjmășia dintre cei doi și stătea între ei ca un „*zid*” (Efeseni 2.14). Ei au murit față de

Lege (Romani 7), nu mai sunt „în carne” (Efeseni 2.11), ci „în Hristos Isus” (Efeseni 2.13), iar Legea nu mai este valabilă pentru ei, nu mai sunt sub Lege.⁵

Astfel, noi, credincioșii dintre națiuni, am devenit acum „apropiați prin sângele lui Hristos”, apropiați de Dumnezeu și apropiați unii de alții. Sângele este menționat aici pentru că noi am fost curățați prin sânge (Apocalipsa 1.5⁶). Altfel, am fi fost complet nepotrivii din punct de vedere moral pentru aceasta. Noi, iudeii și națiunile, am devenit o unitate, prin aceea că am devenit creștini. Prin *sângele* lui Hristos am fost curățiți și astfel am devenit potriviți pentru a fi aproape de Dumnezeu. Prin *moartea* lui Hristos pe cruce, Legea, care a cauzat vrăjmășia dintre iudei și națiuni a fost, de asemenea, făcută ineficientă pentru amândoi. Dumnezeu a creat ceva complet nou. Acum nu se mai pune problema dacă cineva este iudeu sau dintre națiuni. Iudeul cu toate privilegiile sale a dispărut la fel ca păgânul dintre națiuni, care era „fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12). Acum există un om complet nou. Acum întrebarea este, dacă cineva este o nouă creație. A existat un contrast uriaș, parțial cu o mare vrăjmășie, între poporul pământesc al lui Dumnezeu, care avea Legea lui Dumnezeu și promisiunile lui Dumnezeu, și națiuni, care erau fără Dumnezeu și fără promisiune. Dar indiferent dacă credincioșii au fost anterior iudei sau păgâni - dacă ei sunt o nouă creație, nu mai există nimic care să-i despartă. Ambele sisteme, cel al iudeilor și cel al națiunilor, sunt date la o parte. Nicăieri nu există mai multă armonie decât într-un trup. Și astfel, în trupul lui Hristos nu numai că nu mai există vrăjmășie între iudei și națiuni, dar acum există pace, nu numai pace cu Dumnezeu, ci și pace unii cu alții, chiar armonie deplină. Aceasta este poziția în care am fost aduși. Dacă toți am fi conduși de Duhul Sfânt, aceasta ar deveni o realitate și în practică.

Astfel, în Efeseni 2 găsim un alt aspect al împăcării, pe care nu-l găsim atât de clar în celelalte epistole: noi suntem *împăcați într-un singur trup*: „El i-a împăcat pe amândoi cu Dumnezeu, *într-un singur trup, prin cruce*” (Efeseni 2.16). Aici este evidențiat aspectul comuniunii al împăcării. Împăcarea creează relații noi nu numai între oameni și Dumnezeu, ci și între oameni. În acest trup unic există numai relații minunate, ordonate conform lui Dumnezeu. Aici, așa cum am menționat, devine clar că nu numai națiunile, care erau în mod deosebit îndepărtate de Dumnezeu, pentru că erau înstrăinate și de promisiunile făcute lui Israel, aveau nevoie de împăcare, ci și iudeii, și anume de o împăcare durabilă, permanentă. Legea nu putea realiza o astfel de împăcare; putem vedea aceasta din faptul că Ziua Ispășirii (Leviticul 16) trebuia să fie repetată în fiecare an.

---

⁵ Legea este valabilă în continuare și este destinată pentru păcătoși (1 Timotei 1.9,10), dar nu mai este valabilă pentru credincioși. Aceștia vor să placă Domnului pe baza imboldului liber al inimii.

⁶ «El ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său» (Apocalipsa 1.5).

În Efeseni 2.22 se spune: „În El, și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o *locuință a lui Dumnezeu în Duh*”. Aici vedem cum împăcarea ne aduce la cele mai înalte gânduri ale lui Dumnezeu, la cheia de boltă a Cuvântului Său (Coloseni 1.25⁷), la marea taină „Hristos și Adunarea Sa”: creștinii dintre iudei și creștinii dintre neamuri sunt uniți *într-un singur trup*, astfel încât ei sunt o „locuință a lui Dumnezeu în Duh” complet nouă. În acest trup, totul depinde de Hristos ca și Cap în cer. Toate mădularele sunt intim legate între ele, iar Duhul lucrează pentru un comportament armonios între mădulare. Totul aici este organizat în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu: toate relațiile cu El, toate relațiile unii cu alții.

Toate acestea sunt rezultate minunate ale împăcării, care sunt, desigur, strâns legate de ceea ce s-a întâmplat pe cruce. Pentru că acolo omul a ajuns sub judecata lui Dumnezeu, iar primul om a fost eliminat dinaintea lui Dumnezeu. Acum, atât iudeul, cât și păgânul au dispărut dinaintea lui Dumnezeu; există doar „omul nou” (Efeseni 2.15), adică Hristos - Capul din cer - unit cu credincioșii dintre iudei și dintre națiuni ca trup al Său aici pe pământ. Nu mai poate exista nicio vrăjmășie și nicio înstrăinare, nici față de Dumnezeu, nici unii față de alții. Când avem relații unii cu alții în calitate de credincioși, nu mai contează ce eram înainte sau ce ne separa. Cu toții am murit împreună cu Hristos. Singurul lucru care contează acum este ceea ce este valabil în noua creație. Prin urmare, vechile relații nu ar trebui să ne mai despartă în niciun fel. Doar noile relații în Hristos ar trebui să ne influențeze și să ne miște.

Aici vedem din nou că împăcarea ne aduce în apropierea de Dumnezeu: „prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, *într-un singur Duh*” (Efeseni 2.18). Ni se arată aici ceva foarte deosebit: noua relație cu Dumnezeu, pentru că suntem aduși în relație cu *Tatăl* ca fii. Aceasta este predestinarea deosebită, despre care citim în Efeseni 1.5: Dumnezeu „ne-a predestinat pentru înfiere, pentru Sine”.

Cu siguranță, creștinii de astăzi (spre deosebire de credincioșii din Efes) au de obicei puțin de-a face cu diferențele dintre iudei și neiudei. Dar există și alte diferențe și contraste: bogați și săraci, educați și needucați, recunoscuți social și nerespectați, cu radiație carismatică⁸ și rezervați etc. Dacă nu luăm în considerare în comportamentul și acțiunile noastre faptul că am devenit o nouă creație, în care aceste diferențe nu au nicio semnificație, acest lucru poate duce la tensiuni grave, din care pot apărea conflicte. Aceste conflicte necesită apoi împăcarea unii cu alții, care este absolut esențială între creștinii credincioși!

---

⁷ «Al cărei [al Adunării] slujitor am devenit eu, ..., ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu» (Coloseni 1.25.

⁸ Persoanele cu „carismă” nu sunt carismatici în acest sens și nu au nimic de-a face cu mișcarea carismatică. Cei care posedă o anumită „carismă” au mai degrabă o carismă specială față de alți oameni și pot foarte adesea să-i inspire sau să-i convingă.

Să rezumăm: De ce a fost eliminată vrăjmășia dintre iudei și națiuni? Pe de o parte, pentru că elementul separator, Legea, a fost înlăturat și, pe de altă parte, pentru că a fost creat „un om nou”, „creat după Dumnezeu în dreptatea și sfințenia adevărului” (Efeseni 4.24). Viața acestui om nou nu permite nicio ceartă sau vrăjmășie între credincioși. (S-ar putea folosi imaginea unei persoane sănătoase, care nu se mutilează. Asta fac oamenii care sunt sub influențe rele). Împăcarea nu numai că ne-a adus în cea mai fericită relație cu Dumnezeu ca Tată și cu Hristos, dar a făcut posibilă și părtășia fericită între noi.

Sursa: „Versöhnung statt Allversöhnung!“ pag. 55-64, Edition Nehemia, ediția 2020.